

เทวดา

บทที่ 29

แม่จิวยืนยันว่า คนที่เสกสิทธิ์พามาอนด้วยไม่ใช่ผู้หญิง

“ก็เมื่อตอนที่คุณพริ้มงอนออกจากบ้านไปแล้วคุณเสกกับผู้หญิง... เอ๊ย... นายคนนั้น... จะขับรถตามออกไป เค้าหันมายกคิ้วหล่ตากับจิวแล้วบอกว่า...” เจ้าหล่อนทำเสียงห้าวลอยหน้าลอยตาพูด “...ขอบคุณนะฮะ ขอโทษที่มารบกวน...” น้ำเสียงกลับเป็นเสียงเดิมเมื่อพูดต่อ “จิวตกใจเลยอะ เค้าเป็นผู้ชายจริงๆ จิวไม่นึกเลยว่าคุณเสกจะเบี่ยงเบนขนาดนี้ มีนาชิจิวเคยมาอนอยู่ด้วยตั้งหลายคืนแต่คุณเสกไม่สนใจเลย”

“น้อยๆ น้อยๆ แม่จิว นี่เธอคิดไม่ดีกับลูกชายฉันหรือ...!”
คุณสุขสันต์เสียงเซียว

“โธ่ คุณผู้หญิง จิวพูดเล่นนะคะ”

“แล้วธาดาล่ะ เป็นพวกเบี่ยงเบนเหมือนกันหรือเปล่า ฉันเห็นเธอก็พยายามไม่ทำให้ทาง ทางนั้นอยู่เหมือนกันไม่ใช่หรือ”

“โธ่ จิวเปล่าสักหน่อย...” เจ้าหล่อนปฏิเสธเสียงอ่อยๆ
หลบหูหลบตา วางสีหน้าไม่สนิท

สาวใช้อีกหลายคนยืนยันความเข้าใจของคุณสุขสันต์ มีพยานรู้เห็นหลายคนยืนยันว่าแม่สาวใช้หุ่นเชิดที่พยายามดำเนินยุทธการ “ทอดสะพาน” แต่ว่ามันไม่ได้ผล

พรรณศจีที่รับรู้เรื่องราวต้องส่ายหน้าอย่างหมดหวัง

“มีนาชิจุคุณเสกถึงใจแข่งกับพรรณเหลือเกิน... คุณบ้าขา... พรรณคงต้องลาคุณป้ากลับบ้านจริงๆ ละคะ จุคุณเสกพิกลเข้าทุกที่ พรรณเคยตั้งใจจะอดทน แต่ถึงตอนนี้คุณเสกไปไกลจนพรรณทนไม่ได้แล้วละคะ”

คุณสุขสันต์ได้แต่อ้าอึ้ง ความวิปริตผิดแปลกของลูกชายทำให้เธอกลุ้มใจอยู่เช่นกัน เธอยอมให้คุณฤทัย รับลูกสาวคนโตกลับไปโดยดี เพื่อนรักทั้งสองหันหน้าเข้าจับมือขอโทษขอโพยกัน

“ขอโทษด้วยนะ ฤทัย ฉันไม่คิดเลยว่าเรื่องมันจะกลายเป็นแบบนี้”

“ฉันเองก็คิดไม่ถึงเหมือนกัน เอาเถอะ ในเมื่อไม่มีใครขัดข้องก็ขอให้เลิกแล้วต่อกัน ฉันหวังว่าเราจะยังเป็นเพื่อนกันเหมือนอย่างเดิมนะจ๊ะ สุขสันต์”

“ฉันก็หวังอย่างนั้นเช่นกันจ๊ะ”

พิมพ์สมรถกลับมาถึงบ้านในเวลาใกล้ค่ำ โชคดีที่เธอมีรถนั้ตรใบใหญ่อยู่ในกระเป๋าะกระโปรงจึงใช้มันจ่ายค่ารถกลับกรุงเทพฯ ไม่มีใครอยู่บ้านและกุญแจบ้านก็ทิ้งอยู่ในกระเป๋าะซึ่งติดไปกับรถของเสกสิทธิ์ พร้อมๆ กับโทรศัพท์มือถือ เธอจึงได้แต่อาศัยโทรศัพท์ของคนข้างบ้าน

เธอหมุนหมายเลขของพี่สาว ได้ยินน้ำเสียงโวยวายตัดพ้อต่อว่าพร่างพรูมาจนเธอหาช่องแก้ตัวไม่ทัน พรรณศจีต่อว่ายังไม่จบ แม่เธอก็แยงโทรศัพท์ไปพูด ช่วยโจมตีเธออีกคน

เธอรีบบอกลาแล้วตัดสาย

“แล้วพบกันที่บ้านก็แล้วกันนะคะ พริ้มต้องวางสายละ”

หญิงสาวโทรหาเทพิน

“พริ้ม... หายไปไหนมา ติดต่อไม่ได้เลย” น้ำเสียงสาวรุ่นพี่ตืออกดีใจ “น้องเอ็กถามหาพริ้มตลอดเวลา นี้นอนชมตั้งแต่เมื่อวานแล้วประเดี๋ยวพี่ก็ต้องออกไปงานพิธีทำบุญที่วัด พริ้มจะมาหรือเปล่าจ๊ะ”

“เอ่อ คือว่าพริ้มยังมาไม่ได้คะ พี่เทพิน แบบว่าพริ้มเพิ่งกลับจากต่างจังหวัดแล้วก็เข้าบ้านไม่ได้เพราะว่า... เอ่อ... พริ้มลืมกุญแจบ้านไว้ที่อื่น... พริ้มต้องรอให้แม่กับพี่พรรณกลับมาก่อน”

“อืม งั้นก็ไม่ใช่ไร เสกบอกว่าจะมาอยู่กับน้องเอ็กแทนพริ้ม”

“หา... จุคุณเสกจะมาหรือคะ... แล้วเขามาหรือยังคะ”

“ยังจ๊ะ แต่ว่าคงใกล้ถึงแล้ว..... แหม พูดถึงก็มาพอดีเลย...”

น้ำเสียงตอนท้ายเจือหัวเราะยินดี

“พี่เทพินคะ อย่าให้คุณเสกอยู่กับน้องเอกเลย รอประเดี๋ยว พี่ริมจะไปนะคะ”

“ทำไมล่ะคะ เสกตั้งใจอยากจะทำอะไรเข้ากับน้องเอกให้ได้ ตอนนี้น้องเอกอาจจะไม่ค่อยชอบเสกแต่พี่ก็คิดว่าเขาน่าจะยอมรับกันได้ ถ้าเป็นอย่างนั้นพี่คงดีใจมาก” เธอหัวเราะเสียงใสบอกความหวังที่เข้าใจได้ชัดเจน “พี่ริม... พี่วางสายละนะ ขอบใจที่พี่ริมปรารถนาดีกับพี่และน้องเอก บายๆ ก่อนนะจ๊ะ”

“พี่เทพินคะ เดี่ยวค่ะ....”

เธอร้อนรนเรียกแต่อีกฝ่ายตัดการติดต่อเสียก่อน หญิงสาวมือไม้สั่น ลนลานต่อสายใหม่หากแล้วก็ปลงใจได้ว่าเทพินคงไม่มีวันเชื่อเธอ

แต่ว่าเชื่อเรื่องอะไรกันเล่า...??

ตัวเธอเองก็ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก เรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาสองวันมานี้เป็นเรื่องที่สลบอยู่กับความฝันท่ามกลางความรู้สึกมีนงหลับๆ ตื่นๆ คงเป็นเพราะยาที่เขาให้เธอกระมัง แต่ว่าเป็นยาอะไรและเขาวางยาเธอทำไม สิ่งที่เราได้ยินและได้เห็นตรงไหนเป็นความจริง และตรงไหนเป็นความฝันกันแน่

เธอสับสนจนแยกไม่ออก

แต่ถึงจะคับข้องใจอย่างไร ความรู้สึกดีๆ ที่มีต่อชายหนุ่มก็ทำให้เธอไม่กล้ากล่าวร้ายตีตนไปก่อนไข้ เธอเรียกแท็กซี่ตรงไปบ้านของเทพิน

ค่านานแล้ว ไฟฟ้าโปร่ง พระจันทร์เต็มดวงลอยสูงขึ้นไปทุกที่ การจราจรที่ติดขัดบนท้องถนนที่กำลังซ่อมผิวทางทำให้รถเคลื่อนไปอย่างเชื่องช้า แล้วรถแท็กซี่ก็เสียดเข้ากับรถอื่น คู่กรณีทั้งสองลงไปยืนถกเถียงกันทิ้งให้หญิงสาวกระวนกระวายรอคอย... ไม่มีทางอื่นเธอก็ผลุนผลันลงจากรถสาวเท้าพรวดๆ นายคนขับแท็กซี่ตาไวหันมาไล่ตาม

“เฮ้ คุณ เดี่ยวก่อนซิ ค่าโดยสารยังไม่ได้ให้เลย”

“ฉันไม่มีเงินติดตัว ก็บอกแล้วไงว่าต้องไปเอาที่ปลายทาง”

“งั้นก็นั่งรอซิ ประเดี๋ยวก็ไปต่อได้แล้ว”

“ฉันรอไม่ได้ ฉันมีเรื่องสำคัญด่วนมากเข้าใจไหม”

“งั้นคุณก็จ่ายค่าโดยสารมาก่อน หรือไม่อย่างนั้นก็รอเป็นพยานให้ว่าผมไม่ผิดแล้วผมจะไปส่งให้ฟรีๆ”

เธอล้วงมือลงไปใ้กระเป๋ากระโปรงก็พบแต่ความว่างเปล่า น่าเจ็บใจตัวเองที่ได้แต่คิดง่ายๆ ว่าพอถึงบ้านที่หมายแล้วก็จะสามารถหยิบยืมเงินคนในบ้านจ่ายค่ารถไปก่อนได้

เธอจำเป็นต้องเดินตามกลับมา

บ้านหลังใหญ่ตกอยู่ในความมืดและเงียบ เทพินออกจากบ้านไปนานแล้ว ทิ้งให้ชายหนุ่มร่างใหญ่หลังโหลกว้างตรงท่าที่สำออง อยู่บ้านกับลูกชายที่นอนเงียบอยู่ในห้อง สาวเจ้าของบ้านวางใจและซึ่งใจเป็นที่สุดที่เขาอุทิศตัวมาเฝ้าบ้านกับลูกชายตัวน้อยของเธอ

“ทำตัวให้เหมือนเป็นบ้านของเสกเองนะคะ กว่าเทพินจะกลับคงดีก็ อาจจะเลยเที่ยงคืนไปแล้วก็ได้”

“วางใจเถอะครับ ทุกอย่างจะเรียบร้อย”

ท่าที่แม่สาวพี่เลี้ยงเด็กไม่เต็มใจแต่ก็คัดค้านอะไรไม่ได้ เจ้าหล่อนมองชายหนุ่มอย่างซึ้งซึ้งระวังระแวง พอเจ้าของบ้านจากไปเจ้าหล่อนก็ปักหลักนั่งเฝ้าอยู่ข้างเตียงเด็กชาย สาวรับใช้คนอื่นๆ ดูละครไปก็บริการเครื่องดื่มและของขบเคี้ยวไปด้วย แต่ละครยังไม่ทันเลิกก็เกิดง่วงจัด ขอดตัวเข้าห้องนอนเงียบกันเป็นแถว

บ้านหลังใหญ่ไม่มียามเฝ้า ร่างเพรียวบางที่ดูแข็งแรงในเครื่องแต่งกายชิ้นเล็กๆ ของหญิงไม่แท้ปรากฏตัวขึ้นในท่ามกลางความสว่างเพียงสลัวๆ ที่หน้าประตูรั้วบ้าน ตะกายวูบๆ ก็พาตัวข้ามประตูอัลลอยด์หุ้เข้าไปง่าย ๆ หากครั้นใกล้ถึงตัวบ้าน เเงาร่างใหญ่มีดทึบของเจ้าคนสวนก็กระโดดเข้าขวางทางไว้

‘คุณดา’ ไม่ฟังเสียงพลิกตัวหนี นายร่างยักษ์กลับพลิกตามอย่างรวดเร็วตะปบแขนไว้ อีกฝ่ายบิดตัวพลิกกลับ แล้วการต่อสู้

ประชิดติดพันก็เริ่มขึ้น

จู่ๆ ลมพายุก็ก่อตัว ชายหนุ่มที่อยู่ข้างในบ้านเหมือนจะรู้ถึงเหตุการณ์ภายนอก เคลื่อนกายขึ้นสู่ชั้นบนทันที แล้วก็พบแม่สาวใช้หน้าดูปราดเข้าขวางทาง

“ถอยไป” ชายหนุ่มส่งเสียงเข้ม

อีกฝ่ายสีหน้ากระด้างประกายตาโกรธเกรี้ยว “เจ้าชู้ ถอยไป”
ไม่ทวาดเปล่าแต่ยังถลาเข้าหา ชายหนุ่มรับมือตอบโต้

คู่ต่อสู้ทั้งสอง คู่หนึ่งพัวพันที่ด้านนอกอาคาร และอีกคู่หนึ่งที่ชั้นบนของตัวบ้าน ล้วนเป็นคู่ชายหญิงที่ไม่อ่อนด้อยกว่ากัน ต่างมุ่งมั่นที่จะเอาชนะ ไม่มีใครสนใจพายุอิงอลที่ดูเหมือนจะพัดอยู่ทั้งข้างนอกและข้างในบ้านพาให้ไฟฟ้าดับวูบ

พิมพ์สมรที่ถูกคนขับแท็กซี่จุดรั้งไว้เป็นพยาน หาททางมาถึงจนได้ พอเธอรุ่งมาถึงประตูบ้านที่ปิดเงียบ จู่ๆ เธอก็รู้สึกถึงลมพายุอื้ออึง เธอลอยกลับไม่ได้แล้ว ได้แต่ระดมกดกริ่งประตูบ้าน

คล้ายได้ยินเสียงน้องเอกคำรามแว่ว “...พาเธอเข้ามา...” แล้วพลังพายุที่โกรธเกรี้ยว ก็หมุนร่างเธอขึ้นจากพื้นลอยข้ามประตูรั้ว พอถึงพื้นด้วยอาการล้มกระแทก พิมพ์สมรก็รู้สึกเหมือนถูกจุดกระชากลากไปข้างหน้า... สลับกันนั้น พลังอ่อนนุ่มก็เข้าประคองรองรับดึงกลับ เหมือนกับมีพลังสองอย่างจุดลากและเหนี่ยวรั้งตัวเธอให้ไปในทิศทางที่ตรงกันข้าม

ในท่ามกลางเสียงลมกรีดหวีดหวิว ในบางครั้งเธอหลุดเป็นอิสระราวกับว่าพลังที่มองไม่เห็นทั้งสองกำลังหันเข้าหักล้างกันเอง ความเป็นห่วงเด็กชายตัวน้อยทำให้เธอตะเกียกตะกายชุกซอนไปข้างหน้า

เธอเห็นร่างเล็กที่ปราดเปรี้ยวเต็มไปด้วยพลังกำลังของหญิงไม่แท้กำลังต่อสู้กับนายคนสวนร่างใหญ่อยู่ในท่ามกลางความมืดสลัวที่กึ่งไม่ไปไม่ปลิว่อนเพราะลมพายุ ดูเหมือนคนร่างเล็กจะกำลังมีเปรียบ เพราะนายร่างยักษ์จะมีอาการผะถอยทุกครั้งที่ถูกอีกฝ่ายกระแทกใส่ ใครบางคนคงกระแทกจนประตูบ้านเปิดกว้าง เธอต้องหรีดา ยกมือบังหน้าเมื่อพยายามชุกซอนฝ่าเข้าไป

ครั้งนั้นมันได้ไปถึงชั้นบน เสกสิทธิ์ก็กำลังต่อสู้พัวพันกับสาวคำหยาดด้วยท่าทีของนักสู้ที่เชี่ยวชาญด้วยกันทั้งคู่ คล้ายภาพที่เคยเห็นจากภาพยนตร์

“พริ้ม ออย่ามา กลับไป” ชายหนุ่มส่งเสียง

เธอละล้าละลังทำอะไรไม่ถูก

ประตูห้องนอนเปิดออก ร่างเล็กที่ปรากฎ มีสีหน้าซึ่งเครียดบุดบึ้ง “น้องเอก...!”

เสียงเสกสิทธิ์ตะโกนก้อง “กันเธอไว้ ปกป้องเธอ...!”

น้องเอกที่มีสีหน้าบึ้งตึง เขยียดแขนยื่นมือออกมาคล้ายเด็กน้อยต้องการความช่วยเหลือที่เรียกร้องรอคอย แต่เหมือนมีพลังที่อ่อนนุ่มเข้ามากั้นกลาง หญิงสาวถลางจะเข้าหาก็กลับเคลื่อนตัวต่อไปไม่ได้

สีหน้าของเด็กชายคล้ายโกรธเกรี้ยวระชากเสียง

“พามา...!”

พลังสองอย่างเริ่มต่อสู้กันอยู่รอบๆ ตัวเธออีกแล้ว ในท่ามกลางพายุอิงอลจนแทบทรงตัวไม่ได้ เธอได้ยินเสียงชายหนุ่มตะโกนเรียกชื่อแว่วๆ “พริ้ม... พริ้ม...”

อะไรร้อนๆ วาบที่ข้อมือ พิมพ์สมรหันมาก็พบว่าป็นน้องเอก เขาคงไม่สบายมากจึงตัวร้อนจัดปานนี้ เธอก้มลงโอบกอดเขาไว้

“น้องเอก เป็นยังไงบ้างคะ เป็นอะไรหรือเปล่า”

“ไป” เด็กน้อยดึงจะให้เธอตามเข้าห้อง

“พริ้ม...!” เสียงเรียกของเสกสิทธิ์ทำให้เธอชะงักลังเล

“ไป...!” เด็กน้อยเร่งเร้าด้วยความโกรธเกรี้ยว

ลมพายุที่อื้ออึงเริ่มอ่อนกำลัง แล้วร่างของหญิงไม่แท้ก็ถลาขึ้นบันไดคล้ายกับว่าได้พิชิตคู่ต่อสู้ลงแล้ว กระโดดเข้าหาคำหยาด

เสกสิทธิ์ถลาหลบออกมาทันที พุงเข้าหาเด็กน้อย หากพอคว่าถูก เด็กชายก็สะบัด กระแทกกลับจนร่างสูงใหญ่เซถลา พิมพ์สมรต้องงุนงงที่ถูกกระชากกระชั้นด้วยเรี่ยวแรงมหาศาลของเด็กชายตัวเล็ก ๆ พอชายหนุ่มหันกลับมา เด็กชายก็ถือเธอไว้จากด้านหลังแน่นจนเธอหายใจไม่ออก

“ถอยไป ไม่อย่างนั้นพริ้มตาย” กังวานน้ำเสียงโหดเหี้ยมไม่น่าจะเป็นของเด็กอายุหกขวบแก้มใสๆ ตัวเล็ก ๆ ไปได้

เสกสิทธิ์ชะงัก

แว่วเสียงเล็กห้าวของเพื่อนเขาตะโกนเร่งเร้า

“อย่าลังเล เราต้องทำงานให้สำเร็จ”

แรงกดดันที่คอแน่นเข้า หญิงสาวรู้สึกหน้ามืดแล้วหมดสติไป...

เธอแว่วเสียงเพลงอะไร... ทำนองเพลงเรริงรีน เสียงดนตรีหวานใส นี่คือความฝันอีกแล้วใช่ไหม

ภาพที่เห็นลางเลือน ผู้คนในอารมณ์สดสวยกำลังเต้นระบำรำฟ้อนเรริงรำ พวกเขากำลังเฉลิมฉลองอะไรกันหรือ

เสียงเพลงเบาบาง ภาพเลือนหาย แล้วเธอก็ถูกดึงกลับมาสู่ความจริงอีกครั้ง

“พริ้ม... พริ้ม...”

แผนขนตาหนากระตุกเล็กน้อยหลายครั้งกว่าเปลือกตาใหญ่จะพลิกขึ้น ปรกกายตาว่างเปล่าอยู่เป็นครู่ก็กลับรู้ตัวงุนงง กวาดมองไปทั่ว

เทพินและคุณหญิงนั่งอยู่ข้างๆ นวดมือให้ ยิ้มโสดใจยินดี “ตื่นแล้ว”

“อะ.. อะไรคะ พริ้มเป็นอะไร”

“พริ้มหลับปลุกไม่ตื่น แหม พวกเราตกใจกันหมดไม่รู้ว่าเป็นอะไร”

เธอครุ่นคิดไม่ออก “แล้วพริ้มมาหลับอยู่ที่นี้ได้ยังไงคะ”

“พริ้มมาตามเสก แต่คงเพี้ยนมากก็เลยหลับไม่รู้เรื่อง”

พอเห็นว่าที่นี่เป็นห้องของน้องเอก และเตียงนี้ซึ่งเป็นของเด็กชายเธอก็เคยนอนมาก่อน เธอจึงนึกได้ ผุดลุกขึ้นนั่ง

“น้องเอกล่ะคะ คุณเสกทำอะไรน้องเอกหรือเปล่า”

สตรีต่างวัยทั้งสองหัวเราะมองหน้ากัน คุณหญิงถามว่า

“ทำไมพริ้มถามอย่างนั้นล่ะจ๊ะ”

“พริ้มออกจะเพี้ยนหน่อยๆ คุณแม่อย่าถือสาเลยคะ” เทพินหัวเราะเอ็นดูเธอ

ประตูห้องเปิดออก ร่างที่จูงมือกันอย่างปรองดองเดินเข้ามาหา ทำให้เธอยิ่งงุนงง

เสกสิทธิ์กับน้องเอก.....!

“ไหน ไปเอาน้ำให้พี่พริ้มได้หรือยังคะ น้องเอก” เทพินหันไปถาม พิมพ์สมรที่งุนงงได้แต่จ้องมองตาไม่กระพริบ ร่างสูงยิ้มอ่อนนุญ เด็กชายโบหน้าใสไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนมืออีกข้างถือแก้วน้ำเข้ามาส่งให้เธอ

“เป็นยังไงพริ้ม.....” น้ำเสียงเขาทักถามอ่อนโยน

มือที่ยื่นออกไปรับแก้วน้ำออกอาการลังเล สีหน้าระแวงแคลงใจ เด็กน้อย หน้าใสมองเธอยิ้มๆ เป็นยิ้มที่ผิดไปจากเดิม แววช่อจริงใจในดวงตาใสๆ คู่ นั้น ทำให้เธอนึกถึงซาตาขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล

หญิงสาวยื่นมือออกไปหา เด็กน้อยกลับยิ้มอายถอยไปแอบอิงอยู่ข้างหลังเสกสิทธิ์

“น้องเอกตกลงใจจะบวชตามคุณตา คงไม่อยากจะให้หญิงสาวแตะเนื้อต้องตัว” เขาพูดยิ้มๆ พลอยให้ทั้งคนเป็นยายและคนเป็นแม่หัวเราะชื่นใจ

เธอมองอย่างสงสัย “จริงหรือคะ น้องเอก”

“จริงครับ” เด็กชายพูดยิ้มๆ กังวานเสียงอ่อนโยนและชัดเจน ดวงตาคมขลับมีประกายสตัดย์เชื่อมั่นคง ดูช่างผิดไปจากเดิม.....